

antwoord vraag 1:

Op zich is het voorstel een verbetering t.o.v. de huidige situatie. En het zou ook prettig zijn als hierdoor onzekerheid bij vooral opdrachtgevers weggenomen kan worden. Alleen wat, niet helemaal duidelijk is, is wie er gerechtigd zijn, met de criteria uit het wetsvoorstel in de hand, over de overeenkomst te oordelen en daar consequenties aan te verbinden. Artikel 3 stelt dat zij alleen door werkende en werkverstrekker kunnen worden ingeroepen en dat de uitspraak bindend is voor uitvoeringsinstanties en de belastingdienst. Maar dan zou wel in dit wetsvoorstel moeten worden opgenomen, dat indien er (nog) geen uitspraak is, de intentie en de wens van werkende en werkverstrekker leidend is voor de uitvoeringsinstanties en belastingdienst. Hiermee voorkom je onzekerheid over de overeenkomst, maar ook dat als er sprake van onrecht is, men dit kan voorleggen aan de commissie, zoals genoemd in artikel 3.

Door de onzekerheid van de positie van de zelfstandige, hebben bedrijven het risico van naheffingen proberen in te dammen door bij inhuur gebruik te maken van allerlei soorten tussenbureaus, zoals brokers, bemiddelaars en detacheringsbedrijven. Deze bedrijven zouden mijns inziens dan niet als werkverstekkers gezien moeten worden, aangezien het eigenlijke werk niet door hun wordt verstrekt en kunnen ook niet gezien worden als werkende aangezien ze het werk niet uitvoeren. Zou in geval van een inleenconstructie met behulp van tussenpartijen het toegestaan zijn om als werkende, zijnde diegene die het werk daadwerkelijk uitvoert en ook als werkverstrekker, zijnde diegene waarvoor het werk wordt uitgevoerd, dit voor te leggen aan de commissie. Dit ook ter voorkoming dat werkende straks benadeeld worden, door werkverstekkers door gebruik te maken van tussenpartijen, zodat werkende uiteindelijk alsnog geen zinvol beroep kunnen doen op deze wet.

antwoord vraag 2:

Met de vijf criteria is ansich niks mis, het gaat er alleen om, wie kan er een beroep op doen. Als dit openstaat voor alleen de werkende en werkverstrekker, zoals artikel 3 stelt, dan is het goed, maar als anderen, uitvoeringsinstantie of belastingdienst, bij ontbreken van een uitspraak door de commissie, zelfstandig gerechtigd zijn om een oordeel te vellen over de overeenkomst tussen werkende en werkverstrekker, dan is de situatie nog precies als nu. In geval van misbruik, kan bijvoorbeeld een vakbond een werkende, die ongewenst gedwongen in een nadelige situatie zit, bij staan met een verzoek aan de commissie. Het is dus van belang dat in dit wetsvoorstel is opgenomen, dat de overeenkomst zelf leidend is, tenzij er een uitspraak is van de commissie.

antwoord vraag 3:

Alleen de hiërarchische controle kan wel eens lastig zijn. Als er een product wordt opgeleverd of een bepaalde dienst wordt uitgevoerd, zal er door de opdrachtgever altijd wel een moment

zijn om te zien of alles aan de wensen voldoet. Vooral bij opdrachten met een langere looptijd zal dit wat lastig zijn of het hiërarchische controle is of de acceptatiecriteria voor de oplevering.

Maar voor de rest zie antwoord op vraag 2.

antwoord vraag 4:

Zolang de werkende, dan wel werkverstrekker alleen degene zijn die naar de commissie kan stappen, dan is dit niet echt nodig.

Verwachting is dat dan eigenlijk alleen diegene naar de commissie gaan, die het niet eens zijn met de overeenkomst. De commissie kan dan altijd in het oordeel meenemen of de werkende in dat specifieke geval nadeel ondervindt van de overeenkomst.